

שלום לכולם,

שמי צופי צור, ממושב באר טוביה, ואני מתכבדת לברך את חמשת הסטודנטים אשר מקבלים היום מלגות מאת התאחדות מגדלי בקר לטובת קידום לימודיהם האקדמיים בתחום בעלי החיים. המלגות מוקדשות לזיכרם של יקירינו יוסי ביגון מקיבוץ יפעת, אלון קמה ממושב אביגדור, גילה רוזנבלט מרציאנו מקיבוץ עין צורים, אבי שוורץ ממושב גן יאשיהו ויואב צור, בעלי היקר, ממושב באר טוביה.

המחווה להענקת מלגות אלו רגשה את כולנו. הבחירה להנציח את זכרם ופועלם של יקירינו על ידי הצמחת דור עתיד שילך בדרכם, דרך של אהבת האדם, האדמה, הארץ וכמובן – אהבת הרפת על שלל ריחותיה וגווניה, משקפת לא רק את מי שהיו ואינם אלא גם ובעיקר את הרצון לכבד את זכרם בדרך של עשייה וערכים. בשם המשפחות אני מבקשת להודות להתאחדות מגדלי בקר על מחווה זו.

אני מניחה שמרבית המשתתפים בכנס זה מכירים, ואולי אף גדלו, עם השירים של "להקת מגפיים" האגדית ששירה, שיקפו את חיי המושבניקים והקיבוצניקים. זוכרים למשל את השיר "לחיות בחיק הטבע", שאת מילותיו כתב ישראל ויסלר (פוצ'ו) ללחן של שי לביא:

להיות מושבניק (ובהמשך הוא כתב גם קיבוצניק) זה נשמע יפה וגם נחמד
אבל זה לא מתאים לכל אחד ...
לחלוב יום יום את הפרות ברפת
לטעון תיבות בצל, חציר ולפת
לקטוף פירות מן המטע בחיל
לעבוד ביום וגם לשמור בליל
לגור בחיק הטבע זה חלום
לקום בבוקר להגיד שלום
עם ריח פרדסים רפת וכבשים
לעשות הכל לבד ללא נסים

המילים נכתבו בשנות השמונים, ומשקפות תפיסת עולם תמימה למדיי של חקלאים בכלל ורפתנים בפרט. דברים רבים השתנו מאז: התאילנדים חולבים את הפרות, את התיבות החליפו דולבים ודווקא עבודת השמירה בלילה, לצערנו, נשארה רלוונטית מתמיד בשל כל הגניבות החקלאיות. אין ספק. החקלאות בישראל בכללה וענף הרפת בפרט שינו פניהם. השנים שחלפו והרפורמות שהושתו על ענף הרפת חייבו את הרפתנים להתאים את עצמם לשינויים אלה: טכנולוגיה ומדע, התייעלות כלכלית, פעילות בקנה מידה רחב, משקים גדולים המבצעים חקלאות אקסטנסיבית, הרפתות המשקיות הקטנות הולכות ומתמעטות לטובת שותפויות. אבל, וזה אבל מאד גדול, הגרעין הבסיסי, הראשוני, האמת שעומדת מאחורי עבודת החקלאי והרפתן בפרט – היא ממש כמילות השיר: "לקום בבוקר, להגיד שלום ולעשות הכל לבד ללא נסים".

אני חושבת על יואב שלי, שמילדותו נשם את הרפת, עבד בה מגיל צעיר ועד יומו האחרון ראה בה לא רק מקור פרנסה אלא דרך חיים. ליוויתי אותו בשנים של צמיחה מקצועית ואישית בתחום הרפת. חווינו אין ספור חוויות, בארץ ומעבר לים, עם כל המשפחה, על מנת ללמוד ולהעשיר את הידע על ניהול הרפת.

יואב הוביל את המעבר ההדרגתי והמשמעותי מרפת מושבית קטנה לרפת גדולה של מספר שותפים ושקד לילות כימים, ביחד עם חבריו לדרך ועם ראשי הענף, על הנהגת התהליכים ברמה הארצית לטובת שמירת הרפת והחקלאות בכללה.

אחד הנושאים שהעסיקו את יואב יותר מכל היה הצמחת דור ההמשך שלנו, ועל כן הרבה לשתף את המשפחה, ובמיוחד את הבנים, בעבודה ובלמידה מגיל צעיר. בחודשים האחרונים לחייו ישבו יואב ואלון קמה בסלון ביתנו על מנת לדבר בגלוי על מה שצופן העתיד. יואב ביקש מאלון, חברו הטוב, לחנוך את ברק, בננו הצעיר, שממשיך את דרכו של יואב ברפת. ואלון, מצידו, ניסה להעביר את האחריות לבנו שלו, לאורן, שאף הוא ממשיך את דרכו של אביו ברפת. אבל יואב התעקש. "לא, אלון, רק אתה תחנוך את ברק". איש מאיתנו לא ידע שכחלוף כשבועיים מפטירתו של יואב ב 18 במאי 2017, יצטרף אליו גם אלון וילך לעולמו בטרם עת.

מעמד זה של הענקת מלגות לסטודנטים העוסקים בתחום בעלי החיים מעיד על התפיסה הנכונה והחשובה שבהצמחת דור עתיד לענף. ושוב, בשם כל המשפחות אשר התכבדנו בהנצחת יקירינו באופן זה, אני מודה להתאחדות על התוויית הדרך ומאחלת לסטודנטים הצלחה בלימודים.